

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/48/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200539
Dátum vydania rozhodnutia: 16.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200539.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ A. - SUN STUDIO, so sídlom vo Svidníku, Bardejovská 220, 089 01 Svidník, IČO: 46 497 196, 2/ K. H. A.L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. X/X,

XX-XXX V., Poľská republika, 3/ Q. B. Q., trvale bytom F. XX, T., Poľská republika, právne zastúpených JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanej: Sociálnej poisťovni, ústredie v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu žalovanej zo dňa 24. februára 2014, č.: 20416-2/2014-BA a zo dňa 19. februára 2014, č.: 417-3/2014-BA, v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami správnych orgánov o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. apríla 2014, č.k. 2S/36/2014-46, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. apríla 2015, č.k. 2S/36/2014-46, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 17. apríla 2015, č.k. 2S/36/2014-46, žaloby žalobcu 1/, ktorý sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 24.02.2014, č.: 20416-2/2014-BA, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu Sociálnej poisťovne, pobočka Svidník, zo dňa 27.11.2013, č.: 5612-29/2013-SK a ktorý sa samostatnou žalobou domáhal aj preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 19.02.2014, č.: 417-3/2014-BA, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu Sociálnej poisťovne, pobočka Svidník, zo dňa 21.10.2013, č.: 5612-4/2013-SK, zamietol. Žaloby žalobcu1/ boli na krajskom súde vedené pod sp.zn. 2S/36/2014 a 2S/37/2014. Krajský súd podľa § 112 ods. 1 v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 OSP spojil obidve veci na spoločné konanie s tým, že vec bola vedená pod sp.zn. 2S/36/2014 a 2S/37/2014.

Rozsudkom zo 17. apríla 2015, č.k. 2S/36/2014-46 konanie o žalobách žalobcov v 2/ a 3/ zastavil.

Krajský súd uznesením sp.zn. 2S/36/2014-40 zo dňa 11.03.2015 pripustil vstup do konania na strane

žalobcu ako žalobcu 2/ rade K. H. A. podľa § 92 ods. 1 OSP. Uznesením sp.zn. 2S/37/2014-38 zo dňa 11.03.2015 pripustil vstup do konania na strane žalobcu 3/ rade Q., podľa § 92 ods. 1 OSP

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovanej vo vzťahu k žalobným námietkam k porušeniu práv žalobcu 1/ dospel k záveru, že subjektívne práva žalobcu 1/ porušené neboli, pretože v žalobách sú namietané porušenie subjektívnych práv žalobcov 2/ a 3/, postup žalovanej bol v súlade so zákonom, preto žaloby žalobcu v 1/ rade podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodné zamietol. V súvislosti so žalobami žalobcu v 1/ rade poukázal na to, že z ustanovení § 249 ods. 1, 2 a § 250j OSP vyplýva, že správne súdnictvo je ovládané dispozičnou zásadou. Konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou. Žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí. Okrem nedodržania 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutého rozhodnutia, porušenia zásady dvojnásťročnosti správneho konania, ktoré nebolo preukázané, netvrdil žiadne porušenie svojich subjektívnych práv. Pri vydávaní rozhodnutí síce neboli dodržané procesné lehoty, avšak podľa názoru krajského súdu toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, pretože podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1/ rade nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Krajský súd konštatoval, že namietaná nezákonnosť postupu a rozhodnutí žalovanej, bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu v 1. rade, je pre rozhodnutie vo veci irelevantná. Je nesporné, že žalobca ako zamestnávateľ platil povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na tú skutočnosť, že Zákon o sociálnom poistení č. 461/2003 Z.z. v ustanovení § 145 ods. 1 upravuje, že sociálna poisťovňa je povinná vrátiť poistné, ktoré bolo zaplatené bez právneho dôvodu fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné alebo jej právnenému nástupcovi do 30 dní od a/ zistenia tejto skutočnosti sociálnou poisťovňou alebo b/ doručenia písomnej žiadosti fyzickej alebo právnickej osoby povinnej odvádzať poistné alebo jej právneho nástupcu. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia, právo na vrátenie poistného sa premlčí do desiatich rokov od posledného dňa kalendárneho mesiaca, v ktorom bola platba uvedená v odseku 1 a 2 a zúčtovaná na účet sociálnej poisťovne v Štátnej pokladnici. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia, poistné, ktoré je sociálna poisťovňa povinná vrátiť, sa použije na zápočet pohľadávky sociálnej poisťovne voči fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné alebo voči jej právnenému nástupcovi. Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia rozhodnutiami sociálnej poisťovne, pobočky, nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1/ rade.

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu v 1/ rade, že bola porušená zásada dvojnásťročnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je nepochybné, že žalovaná vo veci rozhodovala na základe skutočností, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Konštatoval, že rozhodnutia žalovanej sú len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. Takýto postup žalovanej umožňuje § 218 ods. 1 zákona, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni. K ostatným námietkam žalobcu v 1/ rade vo vzťahu k prejednaniam rozhodnutí v Oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite krajský súd konštatoval, že žalobca v 1/ rade v žalobách nenamietal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenia konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a aké jeho subjektívne práva boli porušené. Vo vzťahu k žalobcom v 2/ a 3/ rade prvostupňový správny orgán nerozhodol ani retroaktívne.

Vo vzťahu k žalobcom 2/ a 3/ krajský súd skonštatoval, že najprv skúmal, včasnosť podanej žaloby, a to s odôvodnením, že rozhodnutie žalovanej bolo žalobcovi v 2/ rade doručené dňa 07.03.2014, žalobcovi v

3/ rade dňa 28.02.2014. V prípade žalobcu v 2/ rade začala dvojmesačná lehota na podanie žaloby plynúť dňa 08.03.2014 a uplynula dňa 08.05.2014, v prípade žalobcu v 3/ rade začala plynúť dňa 01.03.2014 a uplynula dňa 01.05.2014. U obidvoch nadobudli uznesenia krajského súdu, ktorými podľa § 92 ods. 1 OSP pripustil ich vstup do konania na strane žalobcov, právoplatnosť dňa 16.03.2015. Postavenie žalobcov (v 2/ a 3/ rade) teda nadobudli dňa 16.03.2015, t.j. po uplynutí zákonnej lehoty na podanie žaloby (08.05.2014 a 01.05.2014), pričom zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že lehota žalobcov v 2/ a 3/ rade (dva mesiace odo dňa doručenia rozhodnutí žalovanej) nemôže byť zachovaná ani pri argumentácií, že zamestnávateľ (žalobca v 1/ rade) a zamestnanci (žalobcovia v 2/ a 3/ rade) sú nerozluční spoločníci, pretože z hmotnoprávných ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z. nevyplývajú pre žalobcu v 1/ rade a žalobcov v 2/ a 3/ rade rovnaké práva a povinnosti. Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250d ods. 1 OSP konanie o žalobách žalobcov v 2/ a 3/ rade zastavil.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP. Žalobcovia neboli v konaní úspešní, žalovaná nemá zo zákona právo na náhradu trov konania, preto krajský súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

II.

Rozsudok krajského súdu včas napadli odvolaním žalobcovia a navrhli, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil a žalobcom prisúdil náhradu trov prvostupňového konania a odvolacieho konania.

Za odvolacie dôvody žalobca 1/ označil porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré zahŕňa okrem iného aj právo na zákonné administratívne konanie. Vo vzťahu k porušeniu subjektívnych práv podnikateľ a dosahovať zisk uviedol, že v dôsledku rozhodnutia žalovanej a jej organizačnej zložky má s udržaním doterajších zamestnancov a náborom nových zamestnancov a pri zmešujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi. Okrem toho poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 26/1994 a tvrdil, že nesúhlasí s argumentáciou krajského súdu, že zo žaloby nevyplýva žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Už len porušenie zásad správneho konania, ako v danom prípade, je porušením jeho subjektívnych práv ako účastníka správneho konania. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že postupom žalovanej nedošlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti správneho konania. Rozhodnutie žalovanej považoval za nepreskúmateľné a v celom rozsahu za arbitrárne. Žalovaná podľa mienky odvolateľa pojednáva o skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní a neboli súčasťou zisteného skutkového stavu. Takýmto postupom mu bolo odňaté subjektívne právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci. Týmto novými dôkazmi a skutočnosťami mali byť predovšetkým argumenty žalovanej súvisiace s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, ku ktorým sa žalobca 1/ nemal možnosť vyjadriť, nakoľko boli po prvýkrát spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí.

Žalobca 1/ ďalej namietal, že do kompetencie žalovanej nepatrí uskutočňovanie kontroly týkajúcej sa reálneho výkonu činnosti zamestnancov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie žalovanej č. 7942-3/2014 zo dňa 29. januára 2014 (zamestnávateľ A. zamestnanec L.J.V.), kde žalovaná jednoznačne skonštatovala, že nie je oprávnená vstupovať do pracovnoprávných vzťahov a výkon činnosti zamestnancov žalobcu 1/ je oprávnený kontrolovať len inšpektorát práce, ktorého kontrolné zistenia sú pre ňu záväzné.

Žalobca 1/ ďalej dôvodil tým, že závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu 1/ neobstoja z právneho ani z praktického hľadiska, nakoľko zamestnanci žalobcu 1/ pracujú mimo jeho sídla. Primárnou úlohou zamestnancov žalobcu 1/ je roznos letákov, ktoré si zamestnanci preberajú v externej spoločnosti vo Svidníku. Z preberania a distribúcie letákov má zamestnávateľ vyhotovené fotografické záznamy, roznášanie kontrolujú iní zamestnanci a zamestnancom sa vedú dochádzkové listy, čo jednoznačne preukazuje reálny výkon činnosti na území Slovenskej republiky.

Žalobca 1/ namietal aj spôsob výkonu kontroly, nakoľko z rozhodnutia žalovanej vyplýva, že práve na základe vykonaných kontrol u žalobcu 1/ dospela žalovaná k tomu, že žalobca nespĺňa podmienku reálneho výkonu činnosti. Žalobca 1/ pritom organizačnej zložke žalovanej predložil všetky podklady, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Žalovaná si nevyžiadala ďalšie doklady, nepristúpila k osobnému výsluchu zamestnancov a ani inému spôsobu preverenia tvrdení žalobcu 1/. Okrem toho pravidelne daňovému úradu odovzdáva štvrtročné súhrnné výkazy a každý rok podáva aj daňové priznanie na daň z príjmu, z ktorých vyplýva nielen to, že žalobca 1/ reálne vykonáva činnosť, ale aj rozsah a obsah tejto činnosti, čo môže len prostredníctvom svojich zamestnancov. Poukázal tiež na to, že pri kontrolách žalobca 1/ predložil tzv. reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce. Pokiaľ ide o nepreukázanie reálneho výkonu činnosti, nie je možné zo samotnej okolnosti nezastihnutia zamestnávateľa alebo zamestnanca v mieste podnikania v čase výkonu kontroly vyvodit' záver, že u žalobcu 1/ nebol preukázaný reálny výkon práce jeho zamestnancov na území Slovenskej republiky; v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie žalovanej z 28. júna 2012, č. 8519-5/2012-BA, v ktorom táto vyslovila totožný názor.

Žalobca 1/ mal za to, že krajský súd sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi uvedenými v žalobe, najmä s porušením princípu rovnakého zaobchádzania.

Žalobcovia 2/ a 3/ namietali nezákonnosť rozhodnutia o zastavení konania, čím bola odňatá ich možnosť konať pred súdom. V súlade so záverom nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 13. marca 2008, sp.zn. I. ÚS 219/07 sú toho názoru, že lehotu podľa § 250b ods. 1 OSP nemožno počítať odo dňa rozhodnutia súdu o pribratí účastníka do konania. Podľa ich názoru postačuje, ak aspoň jeden z účastníkov správneho konania podal včas žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí správneho orgánu. Krajský súd rozhodol o vstupe ďalšieho účastníka do súdneho konania podľa § 92 ods. 1 OSP na základe jeho súhlasu, no v príslušných ustanoveniach OSP takýto vstup účastníka konania nie je viazaný na dodržanie dvojmesačnej lehoty. V prípade žalobcov možno s prihliadnutím na obsah napadnutých rozhodnutí správnych orgánov uvažovať aj o tzv. nerozlučnom spoločenstve práv, v dôsledku čoho argumentácia krajského súdu o plynutí lehoty odo dňa pribratia ostatných žalobcov do konania nemôže obstáť. Uplatnili si náhradu trov právneho zastúpenia prvostupňového aj odvolacieho konania.

III.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu 1/ žalovaná navrhla rozsudok krajského súdu čo do prvej výrokovej časti potvrdiť ako vecne správny. Uviedla, že sociálna poisťovňa vykonala a naďalej vykonáva kontroly reálneho výkonu činnosti zamestnancov, ktorí majú bydlisko v Poľskej republike a ktorých zamestnávateľ má sídlo na území Slovenskej republiky, na základe podnetu ZUS Varšava a z dôvodu pretrvávajúceho trendu narastajúceho počtu „registrovaných poľských zamestnávateľov“ vzbudzujúceho podozrenie zo zneužívania systému verejného zdravotného poistenia, ktoré avizovala najmä ZP Dôvera a Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Len v prípadoch, kde sa nepreukáže reálny výkon činnosti dotknutého zamestnanca, rozhoduje sociálna poisťovňa o tom, že zamestnancovi nevzniklo, resp. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy. V prípade, ak sociálna poisťovňa už vystavila zamestnancom žalobcu formulár E101 SK/PD A1, títo zamestnanci podliehajú slovenskej legislatíve až do dňa platnosti formulárov. Ak ide o zamestnancov, ktorým doteraz nebol vystavený formulár PD A1 o určení uplatniteľnej legislatívy a na základe kontrol nebol preukázaný reálny výkon činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky a splnenie podmienok registrovaného sídla zamestnávateľa, sociálna poisťovňa rozhoduje o tom, že dotknutému zamestnancovi povinné sociálne poistenie na území Slovenskej republiky nevzniklo. O uvedených skutočnostiach bola informovaná centrála poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS vo Varšave listom z 25. júla 2013, č. 36968-2/2013-BA, na ktorý žalobca v odvolaní poukazuje. Poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS Varšava listom z 10. októbra 2013, č. 992900/502/32/2013 tieto skutočnosti akceptovala. V tejto súvislosti žalovaná uviedla, že pobočky sociálnej poisťovne postupujú podľa uvedených postupov vo vzťahu ku všetkým

zamestnancom bez rozdielu národnosti či štátnej príslušnosti, preto nie je opodstatnené tvrdenie žalobcov o porušení princípu rovnakého zaobchádzania. Sociálna poisťovňa ďalej poukázala, že nezasahuje do majetkových práv žalobcu 1/, keďže nerozhoduje o odvodovej povinnosti, ale o nevzniku, resp. zániku sociálneho poistenia jeho zamestnanca podľa slovenskej legislatívy, čo má za následok, že za tohto zamestnanca nebol povinný platiť poistné na sociálne poistenie.

Žalovaná uviedla, že žalobcovi 1/ takisto nebráni využívať právo na podnikanie a dosahovanie zisku. Na preukázanie reálneho výkonu činnosti zamestnancov nepostačuje len formálnym spôsobom deklarovať podnikanie, napr. obchodnými, pracovnými zmluvami, dochádzkami zamestnancov. Sociálna poisťovňa vychádza aj z dohodnutých mzdových podmienok. Dochádzať z Poľskej republiky do rôznych miest Slovenskej republiky, odpracovať napr. 1 alebo 3 hod. denne sa javí ako neefektívne, t.j. je predpoklad, že výdavky významným spôsobom presahujú príjmy. Uvedené potom vyvoláva podozrenie z obchádzania právnych predpisov Poľskej republiky. Žalovaná poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. októbra 2012, vo veci C-115/11, z ktorého vyplýva, že inštitúcia vystavujúca osvedčenie E 101 (korešpondujúce s osvedčením PD A1) je povinná vykonať riadne posúdenie skutkových okolností relevantných na uplatnenie pravidiel pre posudzovanie uplatniteľnej právnej úpravy v oblasti sociálneho zabezpečenia a v dôsledku toho zaručiť správnosť informácií, ktoré figurujú v tomto osvedčení.

Žalovaná ďalej uviedla, že daňové úrady neurčujú uplatniteľnú legislatívu, a preto stanovisko daňového úradu by v tomto smere bolo právne irelevantné. Daňové úrady pri plnení daňovej povinnosti daňovníka neskúmajú reálny výkon činnosti, ale len správnosť odvedenej dane na základe predložených dokladov.

Ďalej žalovaná poukázala na skutočnosť, že je oprávnená kontrolovať splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy v súlade s koordinačnými nariadeniami, ktoré upravujú oblasť sociálneho zabezpečenia. K námietke, ktorou žalobca 1/ poukazoval na rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, z 28. júna 2012, č. 8519-5/2012-BA, uviedla, že ide o jediné rozhodnutie v skutkovo a právne obdobnej veci, ktorým bolo zrušené rozhodnutie prvostupňového orgánu. Sociálna poisťovňa však prehodnotila svoj právny názor a následne vo všetkých obdobných prípadoch postupovala tak, že rozhodnutia prvostupňových správnych orgánov potvrdila. Súčasne uviedla, že kontrola vykonaná zamestnancami Sociálnej poisťovne, pobočka Prešov, na ktorú žalobca poukazuje v žalobe, bola zameraná na kontrolu odvodu poistného na sociálne poistenie a plnenie povinností zamestnávateľa uložených zákonom č. 461/2003 Z.z. V rámci tejto kontroly sa nezisťovali skutočnosti relevantné na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu.

Žalovaná v závere svojho vyjadrenia poukázala aj na neprípustnosť uznesenia krajského súdu o pripustení vstupu do konania žalobcu 2/ a 3/ podľa § 92 ods. 1 OSP a že aplikácia tohto zákonného ustanovenia sa používa len v sporovom konaní. Vstúpenie žalobcu 2/ a 3/ do konania podľa názoru žalovanej slúži na odstránenie nedostatku vecnej legitímácie, ktorá však existuje od počiatku. V závere žalovaná namietala aj výšku trov odvolacieho konania, ktoré si žalobcovia vyčíslili v odvolaní.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“ a § 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 492 ods. 2 SSP v spojení s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie alebo zmenu.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovanej, najvyšší súd zistil, že prvostupňovým rozhodnutím z 27. novembra 2013, číslo: 5612-29/2013-Sk, Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník, rozhodla, že zamestnancovi K. H. A.L., nar. XX. N. XXXX, nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi zamestnávateľa A. V. - SUN STUDIO podľa slovenskej legislatívy od 1. októbra 2012. Žalovaná rozhodnutím z 24. februára 2014,

číslo: 20416-2/2014-BA, odvolanie zamestnanca a zamestnávateľa zamietla a rozhodnutie potvrdila.

Najvyšší súd ďalej zistil, že prvostupňovým rozhodnutím z 21. októbra 2013, číslo: 5612-4/2013-Sk, Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník, rozhodla, že zamestnancovi Q. B. Q., nar. XX. Q. XXXX, zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 31. august 2013. Žalovaná rozhodnutím z 19. februára 2014, číslo: 417-3/2014-Ba, odvolanie zamestnanca a zamestnávateľa zamietla a rozhodnutie potvrdila.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 250 ods. 1 OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

K. H. A.L., nar. XX. N. XXXX a Q. B. Q., nar. XX. Q. XXXX, boli ako zamestnanci žalobcu 1/ účastníkmi správneho konania, pričom je celkom zrejmé, že zrušenie napadnutého rozhodnutia sa bude týkať ich práv a povinností, keďže predmetom rozhodnutia bola otázka, či p. K. H. A.L., nevzniklo povinné sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy a Q. B. Q., nar. XX. Q. XXXX, zaniklo povinné sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy. Od vzniku a trvania povinného sociálneho poistenia sa potom odvíja celý rad práv v oblasti nemocenského, dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti, napr. právo na dávky v nezamestnanosti, nemocenské, resp. dôchodkové dávky. Zrušením napadnutého rozhodnutia by teda mohli byť dotknuté ich práva.

Pokiaľ krajský súd pripustil vstup osôb p. K. a Q. B. Q., do konania na strane žalobcov podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 92 ods. 1 OSP), nepostupoval v súlade so zákonom, pretože v správnom súdnictve je vylúčené rozhodovanie podľa § 92 ods. 1 OSP, keďže druhá hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku obsahuje osobitné ustanovenia o účastníctve (§ 250 OSP). V správnom súdnictve vo všeobecnosti status účastníka bol daný podľa druhej definície účastníkov konania, a teda účastníkom v správnom súdnictve bol ten, ktorého za účastníka zákon označil. Z povahy veci v danom prípade bolo preto vylúčené pristúpenie osoby do konania či už na strane žalobcu, alebo na strane žalovaného podľa § 92 ods. 1 OSP. Správny súd rozhodujúci podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku z uvedených dôvodov nemal zákonné zmocnenie na rozhodovanie podľa § 92 ods. 1 OSP. Povinnosťou krajského súdu bolo rozhodnúť o pribratí tohto účastníka do konania podľa § 250 ods. 1 druhej vety OSP, avšak nie na strane žalobcu, ale ako účastníka správneho konania, práva a povinnosti, ktorého by mohli byť zrušením napadnutého rozhodnutia žalovanej dotknuté.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto dospel k záveru, že krajský súd svojim postupom, ktorým pribral podľa § 92 ods. 1 OSP K. H. A.L. a Q. B. Q. do konania na strane žalobcu, sa v konaní dopustil takej vady konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 492 ods. 2 SSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a v spojení § 246c ods. 1 a s § 221 ods. 1 písm. f/, h/ a ods. 2 OSP.

V ďalšom konaní krajský súd bude s týmito účastníkmi správneho konania konať ako s účastníkmi konania podľa právnej úpravy Správneho súdneho poriadku, vec znovu prejedná v rozsahu žalobných námietok a opätovne vo veci samej rozhodne.

V novom rozhodnutí vo veci znovu rozhodne aj o náhrade trov konania, vrátane trov konania odvolacieho.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia

zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.